

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

תורה – שמות פרק י'

(טז) וַיִּמְהַר פְּרַעְהָ לְקָרֵא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חֲטֵאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם:
 (טז) וַיִּמְהַר פְּרַעְהָ לְקָרֵא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חֲטֵאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם: (טז) וְאוֹחֵי
 פְּרַעְהָ לְמִקְרֵי לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַאֲמַר חֲבִית קָדָם יִי אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם:
 (יז) וְעַתָּה שָׂא נָא חֲטֵאתִי אִךְ הַפַּעַם וְהַעֲתִירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וַיִּסַּר מֵעַלֵי רַק
 אֶת הַמַּנּוֹת הַזֹּהֶה: (יז) וְעַתָּה שָׂא נָא חֲטֵאתִי אִךְ הַפַּעַם וְהַעֲתִירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וַיִּסַּר
 מֵעַלֵי רַק אֶת הַמַּנּוֹת הַזֹּהֶה: (יז) וַיִּסַּר מֵעַלֵי רַק אֶת הַמַּנּוֹת הַזֹּהֶה: (יז) וַיִּסַּר מֵעַלֵי רַק אֶת הַמַּנּוֹת הַזֹּהֶה: (יז)
 לְחֹד יֵת מוֹתָא הַדִּין:
 (יח) וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעְהָ וַיַּעֲתֶר אֶל יְהוָה: (יח) וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעְהָ וַיַּעֲתֶר אֶל יְהוָה: (יח)
 וַיִּפְקֵם מַלְּאֲכָי פְּרַעְהָ וְעַלֵי קָדָם יִי:
 (יט) וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה רוּחַ יָם חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת הָאֲרֶבָה וַיִּתְקַעְהוּ יָמָה סוּף לֹא
 נִשְׂאָר אֲרֶבָה אֶחָד בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם: (יט) וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה רוּחַ יָם חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת
 הָאֲרֶבָה וַיִּתְקַעְהוּ יָמָה סוּף לֹא נִשְׂאָר אֲרֶבָה אֶחָד בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם: (יט) וַיַּהֲפֹךְ יִי רוּחָא
 מַעֲרֵבָא תְּקִיף לְחַדָּא וְנָטַל יֵת גּוּבָא וְרָמְהוּ לְיָמָא דְסוּף לֹא אֲשִׁתָּאֵר גּוּבָא חַד בְּכָל תַּחֲוּם מִצְרַיִם:
 (כ) וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת לֵב פְּרַעְהָ וְלֹא שָׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כ) וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת לֵב
 פְּרַעְהָ וְלֹא שָׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כ) וַיַּחֲזֹק יִי יֵת לְבָא דְפְרַעְהָ וְלֹא שָׁלַח יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 (כא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם
 וַיִּמַּשׁ חֹשֶׁךְ: (כא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם
 וַיִּמַּשׁ חֹשֶׁךְ: (כא) וַיֹּאמֶר יִי לְמֹשֶׁה אֲרִים יָדְךָ עַל צִית שְׁמַיָא וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל אֶרֶץ דְּמִצְרַיִם בְּתַר דְּיַעֲרֵי
 קְבַל לִילְיָא:

רש"י

ויחשך עוֹד: וימש – כמו ויחמש יס לנו
 תיבות הרבה חסרות אל"ף לפי שאין הברת
 האל"ף נכרת כ"כ אין הכתוב מקפיד על
 חסרונה כגון (ישע"י יג) לא יהל שם ערבי
 כמו לא יאהל לא יטה אהלו וכן (ש"ב כב)
 ותזרני חיל כמו ותאזרני ואונקלוס תרגם לשון
 הסרה כמו לא ימיש בתר דיעדי קבל ליליא
 כשיגיע סמוך לאור היום אזל אין הדבור
 מיושב על הוי"ו של וימש לפי שהוא כתוב
 אחר ויהי חשך ומ"א פותרו לשון (דברים כח)
 ממשש צלהרים שהי' כפול ומכופל ועב עד
 שהי' זו ממש:

(יט) רוח ים – רוח מערב: ימה סוף –
 אומר אני שים סוף הי' מקלחו במערב כנגד
 כל רוח דרומית וגם במזרח של א"י לפיכך
 רוח ים תקעו לארצה בימה סוף כנגדו. וכן
 מזינו לענין תחומין שהוא פונה לזר מזרח
 שנה' (שמות כג) מים סוף ועד ים פלשתים
 ממזרח למערב שים פלשתים במערב הי'
 שנאמר בפלשתים (נפניה ז) יושבי חבל הים
 גוי כרתים: לא נשאר ארצה אחד – אף
 המלוחים שמלחו מהם (ש"ר):
 (כא) וימש חשך – ויחשך עליהם חשך יותר
 מחשכו של לילה וחשך של לילה יאמיש

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

נביא – ירמיה פרק מו' כח' פרק מז' א'-ה'

(כח) אַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה כִּי אֶתְּךָ אָנִי כִּי אֶעֱשֶׂה כְּלָה כְּכֹל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדְחַתִּיךָ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא אֶעֱשֶׂה כְּלָה וְיִסְרַתִּיךָ לְמִשְׁפֵּט וְנִקְּהָ לֹא אֲנַקֶּה: (כח) את לא תדחל עבדי יעקב אמר יי ארי בסעודך מימרי ארי אעביד גמירא בכל עממיא די אגליתך לתמן ועמך לא אעביד גמירא ואיתי עלך יסורין לאלפותך ברם בדין חסוך ושיצאה לא לא אשיצינך:

(א) אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְהוָה אֶל יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא אֵל פְּלִשְׁתִּים בְּטָרָם יָבֵה פְּרַעַה אֶת עֲזָה: (א) דהוה פתגם נבואה מן קדם יי עם ירמיה נביא על פלשתאי עד לא ייתי פרעה וימחי ית יתבי עזה:

(ב) כֹּה אָמַר יְהוָה הִנֵּה מַיִם עֹלִים מִצְּפוֹן וְהָיוּ לְנַחַל שׁוֹטֵף וְיִשְׁטְפוּ אֶרֶץ וּמְלוֹאָה עֵיר וְיֹשְׁבֵי בָּהּ וְזָעְקוּ הָאָדָם וְהִלָּל כֹּל יוֹשֵׁב הָאָרֶץ: (ב) כדנן אמר יי הא עממיא אתן מצפונא ויהון כנחל מגבר ויבזון ארעא ומלאה קרויא ודיתבין בהון ויצוחון בני אנשא וילילון כל יתבי ארעא:

(ג) מִקּוֹל שַׁעֲטַת פָּרָסוֹת אֲבִירָיו מִרַעַשׁ לְרִכְבּוֹ הֶמּוֹן גְּלַגְלָיו לֹא הִפְנוּ אֲבוֹת אֵל בָּנִים מִרְפִּיּוֹן יָדָיִם: (ג) מקל מפסועית פרעת גברוהי מזיע לרתיכוהי אתרגושית גלגלוהי לא מתפנן אבהן לרחמא על בנין מאתרשלות ידיון:

(ד) עַל הַיּוֹם הַבֹּא לְשֹׁדֹד אֶת כָּל פְּלִשְׁתִּים לְהַכְרִית לְעַר וּלְצִידוֹן כָּל שָׂרִיד עֵזֶר כִּי שָׂדֵד יְהוָה אֶת פְּלִשְׁתִּים שְׂאֲרֵית אִי כַפְתּוֹר: (ד) על יומא דאתי למבו ית כל ארעא פלשתאי לשיצאה לצור ולצידון כל שאר סעיד ארי אביז יי ית ארע פלשתאי שאר ננות קפוטקאי:

(ה) בָּאָה קָרְחָה אֶל עֲזָה נְדָמְתָה אֲשַׁקְלֹן שְׂאֲרֵית עִמָּקָם עַד מָתִי תִתְגַּדְּדִי: (ה) מטת פורענותא ליחבי עזה אתבר אשקלנאי שאר תוקפהון עד אימתי תתהממון:

רש"י

(ג) שַׁעֲטַת – חין לו דמיון ויונתן תרגמו מפסועית. מִרַעַשׁ לְרִכְבּוֹ – מרעש אשר לרכבו. גְּלַגְלָיו – רופני מרכבותיו. לֹא הִפְנוּ אֲבוֹת עַל בָּנִים – להכילס: (ד) לְהַכְרִית לְעַר וּלְצִידוֹן – פלשתים היו עוזרים אותם מאויביהם. אִי כַפְתּוֹר אִיזֶל"ץ – בלע"ז: (ה) נְדָמְתָה – נחרבה. תִתְגַּדְּדִי – תשרטי בצבל ובכזי:

(כח) לְמִשְׁפֵּט – זדין חסוך מעט מעט. וְנִקְּהָ – לשון טיאוט והשמד וכן תירגמו יונתן לשון כלייה: (א) אֵל פְּלִשְׁתִּים – על פלשתים. בְּטָרָם יכּה פרעה את עזה – כשהיה נבוכדנצר כר על ירושלים בשנה העשירית לכדקיהו ינח חיל פרעה ממארים ויעלו הכשדים מעל ירושלים שמע פרעה ושטף את עזה ושב לארצו בסדר עולם:

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

כתובים – משלי יד' ח-יג

- (ח) חֲכָמַת עָרוֹם הִבִּין דְּרָכּוֹ וְאִוֵּלֹת כְּסִילִים מִרְמָה: (ח) חכמתא דערימא ביונא דארחא ובשטיותא דסכלי רמיותא:
 (ט) אִוֵּלִים יִלְיִץ אָשֶׁם וּבִין יִשְׂרָיִם רְצוֹן: (ט) כסילי מתלין בחטאה ובינת תריצי רעותא:
 (י) לֵב יוֹדֵעַ מֶרֶת נִפְשׁוֹ וּבִשְׂמֹחָתוֹ לֹא יִתְעַרֵּב זָר: (י) לבא ידיע מרירותא דנפשיה ובחדותיה לא מתערב נוכראה:
 (יא) בֵּית רְשָׁעִים יִשְׁמֹד וְאֵהָל יִשְׂרָיִם יִפְרִיחַ: (יא) ביתא דרשיעי ישתיצי ומשכנא דתריצי מפריח:
 (יב) יֵשׁ דֶּרֶךְ יֵשֶׁר לִפְנֵי אִישׁ וְאַחֲרֵיתָהּ דִּרְכֵי מוֹת: (יב) אית אורחא דסברין בני נשא דתריצא היא וסופה אורחא דמותא:
 (יג) גַּם בְּשֹׁחַק יִכָּאֵב לֵב וְאַחֲרֵיתָהּ שְׂמֹחָה תוֹגָה: (יג) אף בגוחכא נכאב לבא וסופא דחדותא חמוצא:

רש"י

- (ח) חכמת ערום – מי שהוא חכם הבין דרכו לפלס אורחותיו. ואולת כסילים – היא המרמה שצלצבס סופה שמציאתם לידי טפשות:
 (ט) אוילים יליץ אשם – שהם חוטאים שצרכין לתת ממון למי שחטאו לו וליץ בעדם אשם שהם מציאים ממונס לו כמו הפלשחים שנאמר קחו לכם ה' טחורי זהב וה' עכברי זהב וגומר ונתתם לאלהי ישראל כבוד אולי יקל את ידו מעליכם (שמואל א' ו). אשם – אמנד"ל צלע"ז. ובין ישרים רצון – אפיימינ"ט צלע"ז הקב"ה מרואה להם:
 (י) לב יודע מרת נפשו – טרחו ויגיעו פעמל בחורה לפיכך בשמחתו לא יתערב זר כשיקבל שכרו לעתיד:
 (יא) בית רשעים ישמוד ואהל ישרים יפריח – עובר עבירה ואומר אין זה עבירה, ד"ל לב יודע מרת נפשו ישראל שהם מרי נפש בגלות והיו נהרגים על קדושת השם ובשמחתו לא יתערב זר לעתיד. בית רשעים – בית ארס ישמד יש דרך ישר לפני איש, דרך עלל ישרה היא בעיני עשו שהוא איש שדה ואחריתה וגו':
 (יב) גם בשחוק יכאב לב – שחוק – שהקב"ה משחק עמהם בעה"ז יכאב לבם לעתיד לצא וכן הוא אומר ואחם תלעקו מכאב לב (ישעיה ס"ה):

משנה – בבא מציעא פרק ה'

- (א) איזהו נשף ואיזהו תרבייתא. איזהו נשף. המלוה סלע בחמשה דינרין, סאתים חטין בשלש, מפני שהוא נושף. ואיזהו תרבייתא. המרבה בפרות. פיצר. לקח הימנו חטין בדינר זהב הפור, וכן השער, עמדו חטין בשלשים דינרין, אמר לו תן לי חטי, שאני רוצה למכרן ולקח בהן יין. אמר לו הרי חטיה עשויות עלי בשלשים, והרי לך אצלי בהן יין, ויין אין לו:
 רע"ב – (א) איזהו נשף. שהוא נושף – בפירות – המרבה שכר לעלמו בפירות. ובין דשקל מיניה מאי דלא יהיב ליה: המרבה בהלוואת כסף ובין בהלוואת פירות הוי רבית.

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

חיטי – וזה מותר אם נתן לו חטין. אבל אם פסק לתת לו זהו יין, אסור, שמא יוקיר היין, הואיל ואין לו יין. ואע"פ שפוסק עמו כשער היין של עכשיו וכבר יאלץ השער, הואיל ואינו נותן לו דמים שנוכל לומר יכול הוא לקנות יין דמים שקבל אלא צא לעשות עליו דמי החטין חוב ולפסוק על החוב יין, אסור אם יין אין לו. דאי הוה ליה יין, הוה קנוי לו מעכשיו לזה שבא לפסוק על החוב יין, וכי אייקר ברשותיה אייקר:

(ב) הַמְלִיחָה אֶת חֲבֵרוֹ, לֹא יְדוּר בְּחִצְרוֹ חֲנָם, וְלֹא יִשְׁכַּר מִמֶּנּוּ בְּפָחוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא רִבִּית. מִרְבִּין עַל הַשְּׂכָר, וְאִין מִרְבִּין עַל הַמְּכָר. בִּיְצֵד. הַשְּׂפִיר לֹא אֶת חִצְרוֹ, וְאָמַר לֹא אִם מֵעַכְשָׁיו אֶתָּה נוֹתֵן לִי, הָרִי הוּא לָךְ בְּעֵשֶׂר סְלָעִים לְשָׁנָה, וְאִם שֶׁל חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁ, בְּסֻלַּע לְחֹדֶשׁ, מִתָּר. מְכָר לֹא אֶת שְׂדֵהוּ, וְאָמַר לֹא אִם מֵעַכְשָׁיו אֶתָּה נוֹתֵן לִי, הָרִי הִיא שְׂלָךְ בְּאַלְפֵי זָז, אִם לִגְרוֹ, בְּשָׁנִים עֵשֶׂר מְנָה, אָסוּר:

ומוגר ליה צפחות משויה. אבל גבי מכר משמשך המקח דינו ליתן המעות, וכי אמר ליה אם מעכשיו תתן הרי היא לך בצלף זוז, הן הן דמיה, וכי מטפי עליהו לגורו, שכן המתנת מעות הוא: מכר לו את השדה וכו' – והוא הדין מטלטלין וכל סחורה אם מכר לו יותר משויה בשכר המתנת מעות, אסור, והוי אבקה רבית מדבריהם. וכל אבקה רבית אם נתן אינה יולאה בדוינים. דאילו רבית קלואה דאורייתא יולאה בדוינים:

(א) מְכָר לֹא אֶת הַשְּׂדֵה, וְנָתַן לֹא מִקְצֵת דָּמִים, וְאָמַר לֹא אֵימָתִי שְׂתִרְצָה הָבֵא מַעוֹת וְטַל אֶת שְׂלָךְ, אָסוּר. הַלְוָהוּ עַל שְׂדֵהוּ, וְאָמַר לֹא אִם אֵי אֶתָּה נוֹתֵן לִי מִבָּאן וְעַד שְׁלֹשׁ שָׁנִים הָרִי הִיא שְׂלָי, הָרִי הִיא שְׂלָו. וְכָךְ הִיָּה בִּיתוֹס בֶּן זִוְגִין עוֹשֶׂה עַל פִּי חֲכָמִים:

היתה שדה קנויה לו, דהא לכי מייחית קני מעכשיו אמר ליה, והא לא אייתי, ומעות הראשונות כמלוה בעלמא היו אכל מוכר, וזה אכל פירות בשכרו: הרי היא שלו – וכגון דאמר ליה קני מעכשיו אם לא אביא לך מכאן עד שלש שנים, דלאו אסמכתא היא אלא קנין גמור, שעל מנת מכר גמור החזיק בה מעכשיו דמים הללו ואזולי אוזיל גביה, וזה קבל עליו שאם יחזיר לו מעותיו עד שלש שנים יקבלם. והפירות יהיו מונחים ביד

שהרי מתרצה ממונו. אלא דבסיפא, רבית דרבנן קמפרש שהוא דרך מקח וממכר: דינר זהב – עשרים וחמשה דינרי כסף: וכן השער – כך היו נמכרין בעיר. והותר לו לתת מעות עכשיו על מנת ליתן לו זה חטין כל ימות השנה דמים הללו כשיעור מעותיו ואע"פ שעכשיו אין לו חטין, דתנן בפרקין יאלץ השער פוסקין, אע"פ שאין לזה יש לזה, ויכול המוכר הזה לקנותם עתה במעות הללו: עמדו חטין בשלשים דינרין אמר לו תן לי

רע"ב – (ג) מרבין על השכר – בשכר המתנת מעות השכירות: ואין מרבין על המכר – בשכר המתנת המקח. וטעמא, משום דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף, הלכך כי שקיל מיניה סלע בחודש דהוה להו שתיים עשרה סלעים אין זה שכר המתנת מעות, שהרי לא נתחייב לשלם לו שכירות עד סוף החודש, והאי דאמר ליה אם עכשיו תתן לי הרי היא שלך בעשר סלעים, אי הוה מקדים ליה הוה מחיל ליה מדמי השכירות

רע"ב – (א) הבא מעות וטול את שלך אסור – הבא מותר מעות שעליך וטול שדה שלך, אסור לעשות כן. וכגון שאמר לו מוכר ללוקה לכי מייחית מותר המעות קנה מעכשיו. לפיכך אסור לעשות כן, שאם יאכל מוכר הפירות בחוד כד, לכשיביא זה המעות נמצא שדה זו קנויה לו מיום המכר, וזה אכל הפירות בשכר המתנת מעותיו. ואם יאכל לוקח פירות מעכשיו, שמא לא יביא מותר המעות ויחזיר לו זה מה שקבל ונמצא שלא

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

משעת הלואה, ואותה הלואה דמי השדה
היתה:

שליש, אם יחזיר הלואה מעותיו למלוה עד
שש שנים יתן הפירות ללוה, ואם לאו יתן
הפירות למלוה, שהיתה השדה קנויה לו

(ה) אין מושיבין חנוני למחצית שֶׁכֶר, וְלֹא יִתֵּן מְעוֹת לְקַח בְּהֵן פְּרוֹת לְמַחְצִית
שֶׁכֶר, אֲלֵא אִם בֵּן נוֹתֵן לוֹ שֶׁכֶר בְּפוּעֵל. אִין מוֹשִׁיבִין תְּדַנְגּוּלִין לְמַחְצִיה,
וְאִין שְׁמִין עֵגְלִין וְסִיחִין לְמַחְצִיה, אֲלֵא אִם בֵּן נוֹתֵן לוֹ שֶׁכֶר עֲמָלוֹ וּמְזוֹנוֹ.
אֲבָל מְקַבְּלִין עֵגְלִין וְסִיחִין לְמַחְצִיה, וּמְגַדְּלִין אוֹתָן עַד שְׁיֵהוּ מִשְׁלֵשִׁין.
וְחִמּוּר, עַד שְׁתֵּהָא טוּעֵנָת:

מושיבין תרנגולים למחצה – לשם ביצים
דמיים לזבל התרנגולת להושיבה עליהם
לגדל אפרוחים למחצית שכר מה שהיו
האפרוחים שוים יותר על דמי הביצים,
דהואיל וזה מקבל עליו אחריות חצי דמי
הביצים אם יתקלקלו או אם ימותו, הוה ליה
פלגא מלוה, נמצא זה מגדל את חציין השני
בשכר המתנת מעותיו: ומזונו – מזון שהוא
מוציא באפרוחים: ואין שמין עגלים וסייחין
למחצה – עכשיו הם שוים כך וכך, קבלם
עליך לגדלם שנתים למחצית שכר, ולמחצית
הפסד אם ימותו: אבל מקבלים עגלים
וסייחים – קטנים. בלא שומא, שאם ימותו
לא ישלם כלום ואם יחיו יחלקו ביניהם:
כשהיו משולשים – פירוש כשיעמדו על
שליש גדולן ואז יחלקו: ובחמור עד שתהא
טוענת – משאוי. כך היה מנהגם לגדלם
קודם חלוקה:

רע"ב – (ז) אין מושיבין חנוני למחצית
שכר – לא יאמר זעל הבית לחנוני הרי
פירות נמכרים בשוק ארבע סאין בסלע ואתה
מוכרן בחנות פרוטה פרוטה ומשתכר סאה,
היךך פירות ושב ומכור בחנות והריוח נחלוק.
וטעמא דמלחא, משום דקיימא לן הך עסקא
פלגא מלוה ופלגא פקדון, סתם המקבל
פרקמטיא למחצית שכר מקבל עליו אחריות
חצי הקרן באונסין וזולא, הילכך הוה פלגא
כיון דמיחייב באונסין מלוה היא אלכו שהרי
היא שומא אלכו במעות בשער השוק ודינו
ליטול חצי שכר, נמצא מתעסק בחציו של
זעל הבית שהוא פקדון אלכו בשכר המתנת
מעות המלוה, לפיכך אסור. אלכא אם כן נוהן
לו שכר עמלו שהוא עמל באותו החצי כפועל
בטל של אותה מלחכה דבטל מינה, אם היה
נגר או נפה, כמה אדם רואה ליטול ליבטל
ממלחכה כזדה כזו ולעשות מלחכה קלה: אין

(ח) שְׁמִין פְּרָה וְחִמּוּר וְכָל דְּבָר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וְאוֹכֵל לְמַחְצִיה. מְקוּם שְׁנֵהָגוּ
לְחַלְקָא אֶת הַוּלְדוֹת מִיָּד, חוֹלְקִין, מְקוּם שְׁנֵהָגוּ לְגַדְּלָא, יְגַדְּלוּ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְׁמִין עֵגֶל עִם אִמּוֹ וְסִיחָ עִם אִמּוֹ. וּמִפְּרִיז עַל שְׂדֵהוּ, וְאִינוּ
חוֹשִׁשׁ מִשּׁוּם רְבִית:

(זכריה ב'). כלומר מרחיב על שדהו. והוא
שיאמר לו [חוכר למחכיר] אתה רגיל ליקח
בחכירות שדך עשרת כורין לשנה, הלוויני
מאתים זוז שאוכל להוציא לזבל שדה זו
ולזרעה ולחרשה ואני מעלה לך בחכירותה
י"ב כורים לשנה ואחזיר לך מעותיך, זה
מותר, דהוי כאילו מעדיף לו שני כורים הלכו
מפני שחוכר ממנו שדה טובה ומשוכחת
שחכירותה יפה מחכירות שדה רעה:

רע"ב – (ה) שמין פרה – גדולה, וחמור
גדול. שראויין למלחכה, ומלחכתן כולה
למקבל: למחצה – לחלוק שבה שישביחו,
דמיים וזולות: לחלוק את הולדות מיד –
כשתזוא שעת חלוקתן, צבהמה דקה שלשים
יום וצבסה חמישים יום: שמין עגל עם אמו
– ואין רריך ליתן עמל ומזון לעגל אלכא לאם.
ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל: ומפריז
על שדהו – לשון פרה ורבה. ואית דגרסי
ומפריז, בזי"ן. לשון פרזות תשב ירושלים

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

(ו) אין מקבלין צאן ברזל מישראל, מפני שהוא רבית. אבל מקבלין צאן ברזל מן הנכרים, ולווין מהן ומלוין אותן ברבית, וכן בגר תושב. מלוא ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי, אבל לא מדעת ישראל:

הנכרים: מדעת הנכרי – כגון ישראל שזה מעות מנכרי ברבית וביקש להחזירם לו, מלאו ישראל אחר ואמר תנס לי ואני אעלה לך כדרך שאתה מעלה לו. אם העמידו אלל נכרי, אע"פ שישראל נחנס לו במאות הנכרי, מותר. ואם לא העמידו אלל נכרי, אסור. דהוא ניהו דקא מוזיק ליה ברבית:

רע"ב – (ו) אין מקבלין צאן ברזל – כל אחריות הנכסים על המקבל, ושם אותם עליו במעות, וכל זמן שאין נותן לו מעותיו חולקים השכר. ואע"ג דמשנה יתירה היא, דהא תנא ליה לעיל אין מושיבים חנוני למחלית שכר משום דמקבל עליה פלגא דהפסד, וכל שכן הכא דקבל כל האחריות עליו. נקט ליה משום סיפא. אבל מקבלים צאן ברזל מן

(ז) אין פוסקין על הפרות עד שייצא השער. ויצא השער, פוסקין, ואף על פי שאין לזה יש לזה. היה הוא תחלה לקוצרים, פוסק עמו על הגדיש, ועל העביט של ענבים, ועל המעטן של זיתים, ועל הביצים של יוצר, ועל הסיד מושקעו בפבשון. ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה. רבי יוסי אומר, אין פוסקין על הזבל אלא אם כן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתירין. ופוסק עמו בשער הגבוה. רבי יהודה אומר, אף על פי שלא פסק עמו בשער הגבוה, יכול לומר תן לי כזה, או תן לי מעותי:

עליה רבי יוסי ואמר לא שנה ימות החמה ולא שנה ימות הגשמים עד שיהיה לו למוכר זבל באשפות. וחכמים מתירין דוקא בימות החמה, שאע"פ שאין לו, יש לאחרים, שהכל יש להן זבל שכבר נקבז ונשוף בימות הגשמים. אבל בימות הגשמים לא. והלכה כחכמים: כשער הגבוה – אם יפחות השער ממה שהוא עכשיו, תתן לי כשער הזול. גבוה, היינו בזול שנתנין פירות גבוהים ורבים דמים מועטים: תן לי כזה או תן לי מעותי – שהרי לא משך ויכול לחזור בו, ואפילו מי שפרע ליכא הואיל ולא נתן מעותיו על מנת לקבל עכשיו אלל לאחר זמן, וכתוך כך נשתנה השער, סתם דעתיה דלונש אתרעא זילא פסיק. ואין הלכה כרבי יהודה:

רע"ב – (ז) היה הוא תחלה לקוצרים – ויש לו גדיש ועדיין לא יאל השער: פוסק עמו – באיזה שער שיראה. דכיון דיך לו אין כאן רבית, דמעכשיו אותו גדיש קנוי לו. ואע"ג דלא משך, כיון דכי אין לו נמי לא הוה אלל אבך רבית דרבנן, כי יש לו לא גזור: על העביט – כלי גדול שנוצרים בו את הענבים לפני דריכה והם מתחממים להוליא יינס יפה. ושל זיתים קרוי מעטן: על הבצים של יוצר – אם הכנים עפר ועשאו בצים לעשות מהן קדרות, פוסק עמו על הקדירות באיזה שער שיראה, ואע"פ שלא יאל השער: ועל הסיד – פוסק עמו באיזה שער שיראה משישקענו בכבשן העלים והאזנים לשרוף ולעשות מהן סיד: וחכמים מתירין – איכא זין חכמים לת"ק, דת"ק כל ימות השנה קאמר. ופליג

(ח) מלוא אדם את אריסיו חטין בחטין לזרע, אבל לא לאכל. שהיה רבן גמליאל מלוא את אריסיו חטין בחטין לזרע, ביקר והזול, או בזול והוקרו, נוטל מהן בשער הזול, ולא מפני שהלכה בו, אלא שרצה להחמיד על עיניו:

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

שיגיע לארץ והארץ יטול השאר שכן טרחו, ועל מנת כן ירד שיטול פחות משאר ארצות כשיעור הזרע, ואין כאן רבית: שהיה רבן גמליאל – כלומר, לכך הורכב לשנות משנה זו, לפי שהיה רבן גמליאל מחמיר שחם הוזלו נוטל כשער הזול, ואשמעינן מתניתין לא שהלכה כן אלא שרצה להחמיר על עצמו:

(ט) לא יאמר אדם לחברו, הלויני בוד חטין ואני איתן לך לגרן. אבל אומר לו הלויני עד שייבוא בני, או עד שאמצא מפתח. והלל אוסר. וכן היה הלל אומר, לא תלוה אשה כבר לחברתה עד שתעשנו דמים, שפא יוקירו חטים, ונמצאו באות לידי רבית:

למכרה ולאכלה, וכשלוה כל אחת ואחת לזה כהיתר: וכן היה הלל אומר לא תלוה אשה – ואין הלכה כהלל. אלא הלכה כחכמים שאומרים לזון סתם ופורעין סתם:

(י) אומר אדם לחברו, נפש עמי ואנפש עמי, עדר עמי ואעדד עמי, ולא יאמר לו נפש עמי ואעדד עמי, עדר עמי ואנפש עמי. כל ימי גריד, אחד. כל ימי רביעה, אחד. לא יאמר לו חרש עמי בגריד ואני אחרש עמי ברביעה. רבן גמליאל אומר, יש רבית מקדמת ויש רבית מאחרת. ביצד. נתן עיניו ללוות הימנו, והיה משלח לו ואומר בשביל שתלוני, זו היא רבית מקדמת. לזה הימנו והחזיר לו את מעותיו, והיה משלח לו ואמר בשביל מעותיך שהיו בטלות אצלי, זו היא רבית מאחרת. רבי שמעון אומר, יש רבית דברים, לא יאמר לו, דע כי בא איש פלוני ממוקום פלוני:

כל ימי רביעה אחד. ומותר לומר עדור עמי יום זה של גריד. ואני אעדור עמך יום אחד של גריד. וכן ברביעה: גריד – ימות החמה: רביעה – ימות הגשמים: ואני אחרוש עמך ברביעה – שימי רביעה קשים למלאכה ששדות:

(יא) ואלו עוברין בלא תעשה. המלוה, והערב, והעדים. וחקמים אומרים, אף הסופר. עוברים משום לא תתן (ויקרא כה), ומשום כל תקח מאתו (שם), ומשום לא תהיה לו פנשה (שמות כב), ומשום לא תשימון עליו נשף (שם), ומשום ולפני עור לא תתן מכשל ויראת מאלהיך אני יי: רע"ב – (יח) עוברים משום לא תחן וכו' – מלוה עובר בכולן. לזה עובר משום כל תשק, שהוא לשון מפעיל לאחרים, לא תגרם

רע"ב – (ח) חטין בחטין לזרע – סאה בסאה מותר להלוות לאחרים דוקא כשזרעה לזרעו. וטעמו, דבאתרא לאחרים הוא שנותן הזרע, אם אין לו זרע לזרוע השדה יסלקנו בעל הבית, וכשלוה הארץ מצעל הבית וזרוע וכשזיקרו חטין יתן חטין, אין זו הלואה, אלא הרי הוא כיוורד לתוכה מעכשיו על מנת שיטול בעל הבית הזרע תחלה מחלק

רע"ב – (ט) הלויני עד שיבוא בני – דכיון שיש לו, שפיר דמי. ללא גזר רבן אלא כשאין לו. ואפילו אין לו אלא סאה אחת, לזה עליה כמה כורין, דכל חדא וחדא אמרינן זו תהא תחתיה, שהרי אינה קנויה למלוה וביד הלואה

רע"ב – (י) נכס עמי – היום ואנכס עמך למחר. ניכוס הוא עקירת העשבים הרעים הגדלים בתצורה: עדור – חפור: לא יאמר לו נכס עמי ואעדור עמך – פעמים שזו קשה מזו, ויש כאן אגר נטר: כל ימי גריד אחד – ולא חיישין אם יום אחד גדול מחזירו. וכן

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

גמרא – בבא מציעא דף נ"ט ע"א

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים מנא לן מתמר דכתיב היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה אמר רב חננא בריה דרב אידי מאי דכתיב ולא תונו איש את עמיתו עם שאתך בתורה ובמצות אל תונוהו אמר רב לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה אמר רבי אלעזר מיום שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה שנאמר גם כי אזעק ואשוע שתם תפלתי ואף על פי ששערי תפלה ננעלו שערי דמעות לא ננעלו שנאמר שמעה תפלתי ה' ושועתי האזינה אל דמעותי אל תחרש ואמר רב כל ההולך בעצת אשתו נופל בגיהנם שנאמר רק לא היה כאחאב וגו' אמר ליה רב פפא לאביי והא אמרי אינשי איתתך גוצא גחין ותלחוש לה לא קשיא הא במילי דעלמא והא במילי דביתא לישנא אחרינא הא במילי דשמיא והא במילי דעלמא אמר רב חסדא כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה שנאמר הנה ה' נצב על חומת אנך ובידו אנך אמר רבי אלעזר הכל נפרע בידי שליח חוץ מאונאה שנאמר ובידו אנך אמר רבי אבהו שלשה אין הפרגוד ננעל בפניהם אונאה וגזל ועבודה זרה אונאה דכתיב ובידו אנך גזל דכתיב חמס ושוד ישמע בה על פני תמיד עבודה זרה דכתיב העם המכעיסים אותי על פני תמיד [וגו'] אמר רב יהודה לעולם יהא אדם זהיר בתבואה בתוך ביתו שאין מריבה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא על עסקי תבואה שנאמר השם גבולך שלום חלב חטים ישיבעך אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי כמשלם שערי מכדא נקיש ואתי תיגרא בביתא ואמר רב חננא בר פפא לעולם יהא אדם זהיר בתבואה בתוך ביתו שלא נקראו ישראל דלים אלא על עסקי תבואה שנאמר והיה אם זרע ישראל וגו' וכתיב ויחנו עליהם וגו' וכתיב וידל ישראל מאד מפני מדין (ואמר רבי) [אמר רבי] חלבו לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר ולאברם הטיב בעבודה והיינו דאמר להו רבא לבני מחוזא אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו:

רש"י על הגמרא

דברים, לזערה: אונאתה – קרובה לזא, פורענות אונאתה ממחר לזא: שמעה תפלתי – אין לשנותו מלשון בקשה, שמבקש מאת הקדוש ברוך הוא שישמע תפלתו, אבל אל תחרש יס לשנותו מלשון בקשה, ולומר בזו אני

היא מוצאת והיא שלחה – אף על פי שהיו מוציאים אותה לשריפה לא אמרה להם ליהודה נבעלתי, אלא שלחה לו למי שאלה לו אנכי הרה, ואם יודה הוא מעלמו יודה: עם אחו: באונאת אשתו – באונאת

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

שכינה לצבא מרוס: אינו ננעל – להפסיד ראייתו מן המקום, אלא תמיד רואה אותם עד שיפרע: וזידו אנך – משמע שהיא תמיד אצלו ומשמש זה: על פני – לפני, ואין מחיאה בינו לבין העבירה: אימתי גבולך שלום – כשחלב חטים ישביעך הקדוש צרוך הוא: מכדא – כד שנותנים בו שעורים: נקיש ואתי תגרא – התגר מהקשקש וצא, ואני שמעתי הכד מהקשקש, כדרך כלי ריקם שנשמע בו קול הצרה כשמקשקשין עליו: וידל ישראל – לעיל מיניה כתיב ויחנו עליהם וישחיתו את יבול הארץ: אוקירו נשייכו – כצדו נשותיכם:

בוטח שאין לרכך לשתוק ולא להחריש, אל תחרש אל תעשה, אל תתן, משמשין לשון בקשה ומשמשין לשון עתיד, כגון (תהלים קכ"א) אל יתן למוט הרי לשון בקשה, ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה (בראשית ל) הוא לשון עתיד: רק לא היה כחחאב – סיפיה דקרא אשר הסתה אותו איזבל אשתו: ואתהך גולא – אשתך הטנה כפוף עמך ושמע דבריה: כל השערים – של תפלה ננעלו: חוץ משערי אונאה – הנועק על אונאת דברים אין השער ננעל בפניו: הכל על ידי שליח – נפרעים על כל עבירות על ידי שליח: וזידו – לא מסרה לשליח: פרגוד – מחיאה שצין

זוהר – בא דף מא' ע"א

(שמות יג) וְהָיָה לְאוֹת עַל יְדְכָה וְלְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ וְגו'. פְּקוּדָא דָא, פְּקוּדָא דְאֶקְרִי בְּגוּוּנָא אַחְרָא, דְּלֹא אֶקְרִי מְצוּהָ, אֱלֹא קְדוּשָׁה, וְאֵלִין אֵינּוּן תְּפִילִין. תְּפִלָּה שֶׁל יָד, וְתְפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ. תְּקוּנָא פְּאָרָא שְׁפִירוֹ דְּגוּוּנִין עֲלָאִין. וְעַל דָּא אֶקְרוּן טוֹטְפוֹת, בְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּהּ אֶתְפָּאֵר: וּבְתִיב (הושע יא) כִּי נָעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֵּהוּ, יִשְׂרָאֵל זֹטָא. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סָבָא, שְׁפִירוֹ דְּגוּוּנִין, עֵילָא וְתַתָּא. יוֹסֵף סָלִיק וְאֶתְעַטַּר בְּתַרְיִן גּוּוּנִין (נ"א דרגין) בְּקַדְמֵיתָא נַעֲרָה, וּבְסוּפָא צַדִּיקָא. בְּמָה יָאן בֵּיהּ גּוּוּנִין לְמַחְזֵי, וְרֹזָא דָא (בראשית לט) וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תָאֵר וַיִּפֶּה מִרְאָה. שְׁפִירָא בְּתַרְיִן סְטְרִין, בְּתַרְיִן דְּרִגִין, בְּתַרְיִן גּוּוּנִין, עֵילָא וְתַתָּא:

בְּתִיב (דברים ו) וְעִשִׂיתָ הַיֵּשֶׁר וְהַטּוֹב. הַיֵּשֶׁר, דָּא תְּפִלָּה שֶׁל יָד, לְאִמְשָׁכָא (ס"א לֵאסְמָכָא) לֵיהּ בְּתַפִּילִין שֶׁל רֹאשׁ, לְאִתְיַחְדָּא בְּחֻדָּא. וְתְפִלָּה שֶׁל יָד, אֶקְדִים לְשֶׁל רֹאשׁ. וְאֶצְטְרִיךְ דְּלֹא הוּי פְּרוּדָא בִּינֵיהוּ כְּלָל:

מֵאן דְּמִתְעַטְרָא בְּתַפִּילִין, קָאִים בְּרֹזָא דְּגוּוּנָא עֲלָאָה וְקָאִים בְּאֵינּוּן תְּרִין רִזִין דְּקַאמְרוּן כְּיוּסָה, דְּאֶקְרִי נַעֲרָה, וְאֶקְרִי צַדִּיקָה, בְּרֹזָא דְּעֵבֵד נְאֻמוֹ, בְּרֹזָא דְּבִן יַחֲדָאִי. וְאֵלִין אֵינּוּן תְּפִלָּה שֶׁל יָד, וְתְפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ, וְאֵינּוּן כְּלָלָא חֻדָּא בְּלֹא פְּרוּדָא:

אַרְבַּע פְּרִשְׁיִין דְּתַפִּילִין בְּדִ בְּתִים, בְּאֵינּוּן תְּפִילִין שֶׁל רֹאשׁ. וּכְמָה דְּאֵינּוּן דִּי פְּרִשְׁיִין בְּאֵינּוּן תְּפִילִין שֶׁל רֹאשׁ, אוּף הָכִי בְּלָהוּ בְּתַפִּילִין שֶׁל יָד בְּבֵית אִי. דְּהָא בְּתַפִּלָּה שֶׁל יָד, לֵית לָהּ מַגְרָמָה בְּלוּם, אֱלֹא מַה דְּנִקְטָא מְלַעֲיָלָא. וְרֹזָא דָא, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם. וּמַגּוֹ דְּנִקְטָא לִזְוֹן מְלַעֲיָלָא,

חק לישראל – פרשת בא יום ד'

אֶקְרִי תְּפִלָּה, וְאֶתְקַדְּשֶׁת בְּקִדּוֹשׁתְּהוֹן (וכלא) אֶקְרִי קְדוֹשָׁה. וְאֶקְרִי תְּפִלָּה וּכְדִין אֶקְרִי מַלְכוּת, מַלְכוּת שְׁמַיִם שְׁלִימָה:

הלכה – הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא'

(יט) וכן אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבא לו הרהור יסיע לבו מדברי הבאי (והשחתה) לדברי תורה שהיא אילת אהבים ויעלת חן לפיכך אסור לאדם ליטן על ערפו ופניו למעלה עד שיטה מעט כדי שלא יבוא לידי קישוי:

(כ) ולא יסתכל בבהמה ובחיה ועוף בשעה שמזדקקין זכר לנקבה ומותר למרביעי בהמה להכניס כמכחול בשפופרת מפני שהן עסוקין במלאכתן לא יבואו לידי הרהור:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.